

Het Boek Daniël - Nummer Achtenveertig

De profetie onthuld: de betekenis van Habakuks visioen, twee tafelen en het mysterie van het dagelijkse in de Bijbelse interpretatie

Jeff Pippenger
2024-01-12

De toename van kennis die door het visioen van de rivier de Ulai wordt voorgesteld, is hetgeen uiteindelijk op de twee tafelen van Habakuk werd geschreven.

“Verweven met profetieën die zij hadden beschouwd als betrekking hebbend op de tijd van de wederkomst, was onderricht dat in het bijzonder was aangepast aan hun toestand van onzekerheid en spanning, en dat hen aanmoedigde geduldig in het geloof te wachten dat wat thans nog duister was voor hun verstand, te geleger tijd duidelijk zou worden gemaakt.

„Onder deze profetieën was die van Habakuk 2:1–4: ‘Ik wil op mijn wachtpost staan en mij op de toren stellen, en zal uitzien om te zien wat Hij tot mij spreken zal, en wat ik antwoorden zal wanneer ik bestraft word. En de HEERE antwoordde mij en zei: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat hij die het leest, daarmee kunne voortlopen. Want het gezicht wacht nog op de bestemde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verwacht het; want het zal gewis komen, het zal niet uitblijven. Zie, zijn ziel, die ongeblazen is, is in hem niet oprecht; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven.’”

‘Reeds in 1842 had de aanwijzing die in deze profetie gegeven wordt om “het gezicht op te schrijven en duidelijk op tafelen te stellen, opdat men het in het voorbijlopen lezen kan”, Charles Fitch ertoe gebracht een profetische kaart op te stellen ter toelichting van de gezichten van Daniël en de Openbaring. De publicatie van deze kaart werd beschouwd als een vervulling van het bevel dat door Habakuk gegeven was. Niemand merkte toen echter op dat in dezelfde profetie een schijnbare vertraging in de vervulling van het gezicht—een vertoeftijd—wordt voorgesteld. Na de teleurstelling bleek deze Schriftplaats zeer betekenisvol: “Want het gezicht wacht nog op de bestemde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het, want het zal gewis komen, het zal niet uitblijven.... De rechtvaardige zal door zijn geloof leven.” The Great Controversy, 391, 392.’

De twee tafelen van Habakuk zijn profetisch twee getuigen. Bijbels gezien moeten twee getuigen worden samengebracht om de waarheid vast te stellen.

Maar indien hij niet naar u wil luisteren, neem dan nog een of twee met u mee, opdat in de mond van twee of drie getuigen elk woord bevestigd worde. Mattheüs 18:16.

Wanneer Habakuks twee tafelen (de pionierskaarten van 1843 en 1850) over elkaar heen worden gelegd, bevestigen zij de waarheden die de juwelen van Millers droom waren. De vergissing van 1843, voorgesteld op de eerste tafel, vestigt, wanneer zij met de tweede tafel over elkaar heen wordt gelegd, de vertoeftijd van het gezicht. Miller (de symbolische wachter van die geschiedenis) vroeg wat hij moest zeggen gedurende het dispuut van zijn geschiedenis.

Ik zal op mijn wachtpost gaan staan en mij op de toren opstellen, en uitzien om te vernemen wat Hij tot mij spreken zal en wat ik antwoorden zal wanneer ik bestraft word. Habakuk 2:1.

De Heer droeg Miller op het visioen op te schrijven, en in zijn droom plaatste hij het kistje dat het visioen bevatte op een tafel in het midden van zijn kamer.

En de HEERE antwoordde mij en zei: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat men het in het voorbijlopen zal kunnen lezen. Habakuk 2:2.

De tabellen duiden vervolgens de vertoeftijd en de eerste teleurstelling aan.

Want het visioen is nog voor een vastgestelde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het; want het zal gewis komen, het zal niet uitblijven. Habakuk 2:3.

Vervolgens wordt het drievoudige beproevingsproces voorgesteld dat voortvloeit uit de toename van kennis (Millers juwelen).

Zie, zijn ziel die opgeblazen is, is in hem niet oprecht; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Habakuk 2:4.

De twee klassen van aanbidders zouden door het beproevingsproces van Daniël hoofdstuk twaalf geopenbaard worden.

En hij zei: Ga heen, Daniël, want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd worden en wit gemaakt en beproefd; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen, en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:9, 10.

De wijzen van Daniël zijn de wijze maagden van Mattheüs vijftieng, die door het geloof werden gerechtvaardigd, en de goddelozen waren de dwaze maagden, die in hoogmoed verheven werden. Aan het einde van Millers droom stellen de juwelen de olie voor in de gelijkenis van de tien maagden, hetgeen de boodschap was.

“God wordt onteerd wanneer wij de boodschappen die Hij ons zendt, niet aannemen. Zo wijzen wij de gouden olie af die Hij in onze zielen zou uitstorten om doorgegeven te worden aan hen die in duisternis verkeren. Wanneer de roep zal klinken: ‘Zie, de Bruidegom komt; gaat uit Hem tegemoet,’ zullen zij die de heilige olie niet hebben ontvangen, die de genade van Christus niet in hun hart hebben gekoesterd, ontdekken, evenals de dwaze maagden, dat zij niet gereed zijn om hun Heer te ontmoeten. Zij hebben in zichzelf niet de macht om de olie te verkrijgen, en hun leven is verwoest.” Review and Herald, 20 juli 1897.

Het licht van Millers juwelen zal in de laatste dagen tienmaal helderder schijnen, en zowel het getal tien als licht zijn symbolen van een beproeving. In de laatste dagen, voorgesteld in het slot van Millers droom, brengt het licht der waarheid, afgebeeld op de tafelen van Habakuk, een toetsende boodschap voort, die in de gelijkenis van de tien maagden wordt voorgesteld als de boodschap van de Middernachtsroep. Dat beproevingsproces is een herhaling van het beproevingsproces van de Milleritische geschiedenis, want de gelijkenis van de tien maagden wordt in de laatste dagen tot op

de letter herhaald.

„Mij wordt vaak verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs en vijf dwaas waren. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld en zal tot aan het einde der tijden blijvende tegenwoordige waarheid zijn.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

Tien is het symbool van een beproeving, en aan het einde van tien dagen waren Daniël en de drie waardigen zichtbaar schoner van uiterlijk en welgedaner dan degenen die het voedsel van Babylon aten. De hoogmoedigen die in Habakuk worden voorgesteld, die door aanmatiging leefden en niet door geloof, ontwikkelden het karakter van Babylon. In de Milleritische geschiedenis werden zij de dochters van Babylon, en in Habakuk zijn het de profetische kenmerken van het pausdom die worden gebruikt om het karakter te identificeren van hen die ervoor kozen niet door geloof te leven.

Zie, zijn ziel, die opgeblazen is, is in hem niet oprecht; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Ja ook, omdat hij door wijn overtreding begaat, is hij een hoogmoedig man, die niet thuis blijft, die zijn begeerte wijd opent als het dodenrijk, en is als de dood, en kan niet verzadigd worden, maar tot zich verzamelt alle volken, en tot zich ophoopt alle natiën: Zullen niet al dezen een spreuk tegen hem aanheffen, en een spotrede tegen hem, en zeggen: Wee hem die vermeerdert wat het zijne niet is! hoe lang? en die zich met dikke klei belaaft! Zullen niet plotseling opstaan die u zullen bijten, en ontwaken die u zullen verschrikken, en zult gij hun ten buit worden? Omdat gij vele natiën beroofd hebt, zal al het overblijfsel der volken u beroven; vanwege het bloed der mensen, en om het geweld aan het land, aan de stad, en aan allen die daarin wonen. Habakkuk 2:4–8.

Het beproevingsproces dat over de maagden van Mattheüs vijftwintig komt, brengt een klasse aanbidders voort die het karakter van de koning van het noorden (het pausdom) hebben ontwikkeld, die tevens de macht is die „vele volken beroofde”. Het is de pauselijke macht die plotseling wordt gebeten, evenals Izebel door honden werd gegeten.

Zo zegt de HEERE: Zie, een volk komt uit het land van het noorden, en een grote natie zal opgewekt worden uit de zijden der aarde. Zij grijpen boog en spies; zij zijn wreed en kennen geen barmhartigheid; hun stem bruist als de zee; en zij rijden op paarden, in slagorde opgesteld als mannen ten strijde tegen u, o dochter van Sion. Wij hebben het gerucht daarvan gehoord: onze handen worden slap; benauwdheid heeft ons aangegrepen, en smart, als van een vrouw in barensood. Ga niet uit naar het veld en wandel niet op de weg; want het zwaard van de vijand en schrik is aan alle zijden. O dochter van mijn volk, omgord u met een rouwgewaad en wentel u in de as; bedrijvige rouw, als om een enig kind, een allerbitterste jammerklacht; want de verwoester zal plotseling over ons komen. Jeremia 6:22–26.

Habakuks twee klassen zijn zij die door het geloof gerechtvaardigd worden, en zij die de leerstellingen van Babylon hebben gegeten en gedronken. Degenen in de laatste dagen van Millers droom die als maagden worden voorgesteld, ontwikkelen óf het karakter van Christus en ontvangen aldus het zegel van God, óf zij ontwikkelen het karakter van het pausdom en ontvangen

het merkteken van het beest.

„De tijd is gekomen voor het ware licht om te schijnen te midden van morele duisternis. De boodschap van de derde engel is tot de wereld uitgegaan en waarschuwt de mensen tegen het ontvangen van het merkteken van het beest of van zijn beeld op hun voorhoofden of aan hun handen. Dit merkteken ontvangen betekent tot dezelfde beslissing te komen als het beest heeft genomen en dezelfde denkbeelden te verdedigen, in rechtstreekse tegenstelling tot het Woord van God. Van allen die dit merkteken ontvangen, zegt God: ‘Die zal ook drinken van de wijn van de toorn van God, die ongemengd is ingeschonken in de beker van zijn gramschap; en hij zal gepijnigd worden met vuur en zwavel ten aanschouwen van de heilige engelen en van het Lam.’” Review and Herald, 13 juli 1897.

De maagden die de wijn van Babylon drinken, zullen uiteindelijk de wijn van Gods toorn drinken. In Jesaja openbaren de dronkaards van Efraïm hun blinde dronkenschap door de dingen ondersteboven te keren, en die handeling moet worden geacht als „pottenbakkersklei”.

De identificatie van „het dagelijks” als een symbool van Christus keert de waarheid omtrent „het dagelijks” volledig om, want „het dagelijks” is een satanisch symbool. Millers identificatie van „het dagelijks” als het heidendom wordt rechtstreeks weergegeven op Habakuks tafelen. Millers ontdekking van de passage in Thessalonicenzen, die hem in staat stelde te begrijpen dat het heidendom was dat „weggenomen” werd, opdat de „mens der zonde”, die in de tempel Gods zit, geopenbaard zou worden, is de voornaamste waarheid die zich bevindt in 2 Thessalonicenzen, hoofdstuk twee.

„Ik las verder en kon geen ander geval vinden waarin het [het dagelijkse] voorkwam dan in Daniël. Toen nam ik [met behulp van een concordantie] die woorden die ermee in verband stonden: ‘wegnemen’; hij zal het dagelijkse wegnemen; ‘vanaf de tijd dat het dagelijkse zal worden weggenomen’, enz. Ik las verder en dacht dat ik geen licht over de tekst zou vinden; eindelijk kwam ik bij 2 Thessalonicenzen 2:7, 8. ‘Want de verborgenheid der ongerechtigheid is reeds werkzaam; alleen hij die nu weerhoudt, zal weerhouden, totdat hij uit de weg geruimd is, en dan zal die goddeloze geopenbaard worden,’ enz. En toen ik bij die tekst gekomen was, o, hoe helder en heerlijk verscheen de waarheid! Daar is zij! Dat is het dagelijkse! Welnu, wat bedoelt Paulus met ‘hij die nu weerhoudt’, of verhindert? Met ‘de mens der zonde’ en de ‘goddeloze’ wordt het pausdom bedoeld. Welnu, wat is het dat verhindert dat het pausdom geopenbaard wordt? Wel, dat is het heidendom; welnu dan, ‘het dagelijkse’ moet het heidendom betekenen.” —William Miller, Second Advent Manual, blz. 66.” Advent Review and Sabbath Herald, 6 januari 1853.

De betekenis van „het dagelijkse” in Thessalonicenzen, die Miller ontdekte, is de voornaamste waarheid van de passage. Wanneer Paulus degenen aanwijst die de waarheid niet liefhebben en daarom een krachtige dwaling zullen ontvangen, wijst hij zeer zeker op de haat jegens de waarheid in algemene zin; maar de waarheid waarnaar in de passage rechtstreeks wordt verwezen, is de waarheid dat „het dagelijkse” het heidense Rome voorstelt.

De lamp van het lichaam is het oog; indien dan uw oog zuiver is, zal uw gehele lichaam verlicht zijn. Maar indien uw oog kwaad is, zal uw gehele lichaam vol duisternis zijn. Indien

dan het licht dat in u is, duisternis is, hoe groot is die duisternis! Niemand kan twee heren dienen; want óf hij zal de ene haten en de andere liefhebben, óf hij zal zich aan de ene hechten en de andere verachten. Gij kunt God en de mammon niet dienen. Matteüs 6:22–24.

Er is slechts een liefde voor de waarheid, of een haat tegen de waarheid. Er is geen middenweg. De krachtige dwaling die over de dwaze maagden van Matteüs vijftientig komt, is gegrond op hun verwerping van het licht van Millers juwelen, die de laatste beproeving vertegenwoordigen. De laatste beproeving van het oude Israël was hun tiende beproeving, en Millers juwelen schijnen in de laatste dagen tienmaal helderder. Het symbool van de verwerping van Millers juwelen is „het gedurige”, dat de dronkaards van Efraïm in de derde generatie van het adventisme ondersteboven hebben gekeerd. „Het gedurige” is een satanisch symbool van het heidendom. De dronkaards voerden een vervalst juweel in, dat zij uit het afvallige protestantisme hadden meegebracht, en dat „het gedurige” aanduidt als een symbool van Christus.

Millers begrip van zijn juwelen werd begrensd door de geschiedenis waarin hij was verwekt. Overtuigd dat de Wederkomst de volgende profetische gebeurtenis was, kon de dodelijke wond van het pausdom in 1798 slechts het vierde en laatste aardse koninkrijk van Daniël twee vertegenwoordigen. Miller was ook beperkt in zijn begrip van „het dagelijks”, want zijn getuigenis luidt dat hij door openbaring tot een specifieke studiemethode werd geleid, waarbij hij verklaarde dat hij zijn Bijbel gebruikte, Crudens Concordantie, en enkele kranten las. Zijn besluit om op die wijze te studeren was eenvoudigweg in zijn gedachten opgekomen.

‘Gedurende de twaalf jaren dat ik een deïst was, las ik alle geschiedenissen die ik kon vinden; maar nu had ik de Bijbel lief. Hij onderwees over Jezus! Toch bleef er nog een aanzienlijk deel van de Bijbel dat voor mij duister was. In 1818 of 1819, terwijl ik in gesprek was met een vriend bij wie ik op bezoek was, en die mij had gekend en mij had horen spreken toen ik een deïst was, vroeg hij op tamelijk veelbetekenende wijze: “Wat denkt u van deze tekst, en van die?” daarbij verwijzend naar de oude teksten waartegen ik als deïst bezwaren had ingebracht. Ik begreep wat hij bedoelde en antwoordde: Als u mij tijd wilt geven, zal ik u zeggen wat zij betekenen. “Hoeveel tijd wilt u hebben?” Ik weet het niet, maar ik zal het u zeggen, antwoordde ik, want ik kon niet geloven dat God een openbaring had gegeven die niet begrepen kon worden. Toen nam ik mij voor mijn Bijbel te bestuderen, in het geloof dat ik kon ontdekken wat de Heilige Geest bedoelde. Maar zodra ik dit voornemen had opgevat, kwam de gedachte bij mij op: “Stel dat u een passage vindt die u niet kunt begrijpen, wat zult u dan doen?” Toen kwam deze wijze van Bijbelstudie in mijn gedachten op: Ik zal de woorden van zulke passages nemen, ze door de gehele Bijbel naspeuren en op die manier hun betekenis vaststellen. Ik bezat Crudens Concordantie, die naar mijn mening de beste ter wereld is; dus nam ik die en mijn Bijbel, ging aan mijn schrijftafel zitten en las niets anders, behalve een weinig de kranten, want ik was vastbesloten te weten wat mijn Bijbel betekende. Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65.’

Millers juwelen werden niet enkel onderkend door zijn studiemethode, maar ook door rechtstreekse openbaring van God.

„God zond Zijn engel om in te werken op het hart van een landbouwer die de Bijbel niet had geloofd, teneinde hem ertoe te brengen de profetieën te onderzoeken. Engelen van God bezochten die uitverkorene herhaaldelijk om zijn denken te leiden en profetieën voor zijn begrip te ontsluiten die voor Gods volk altijd duister waren geweest. Het begin van de keten der waarheid werd hem gegeven, en hij werd voortgeleid om schakel na schakel te zoeken, totdat hij met verwondering en bewondering neerzag op het Woord van God. Hij zag daarin een volmaakte keten van waarheid. Dat Woord, dat hij als niet-geïnspireerd had beschouwd, opende zich nu voor zijn blik in zijn schoonheid en heerlijkheid. Hij zag dat het ene deel van de Schrift het andere verklaart, en wanneer één passage voor zijn begrip gesloten was, vond hij in een ander deel van het Woord datgene wat het verklaarde. Hij beschouwde het heilige Woord van God met vreugde en met de diepste eerbied en ontzag.” Early Writings, 230.

Wanneer zuster White verklaart dat „God Zijn engel zond” tot Miller, duidt dit erop dat Gabriël de engel was die tot Miller gezonden werd; want „Zijn engel” is een aanduiding die aan Gabriël wordt toegekend.

„De woorden van de engel: ‘Ik ben Gabriël, die sta in de tegenwoordigheid van God,’ tonen aan dat hij een positie van hoge eer bekleedt in de hemelse hoven. Toen hij met een boodschap tot Daniël kwam, zei hij: ‘En niemand ondersteunt mij in deze dingen dan uw Vorst Michaël [Christus].’ Daniël 10:21. Over Gabriël spreekt de Heiland in de Openbaring, wanneer Hij zegt dat ‘Hij haar door Zijn engel gezonden en te kennen gegeven heeft aan Zijn dienstknecht Johannes.’ Openbaring 1:1.” The Desire of Ages, 99.

Gabriël en de andere engelen werden gezonden om Millers denken te leiden en “voor zijn verstand profetieën te ontsluiten die voor Gods volk altijd duister waren geweest.” Zijn boodschap werd niet louter ontwikkeld door zijn studiemethode, maar ook door goddelijke openbaring. Zelfs de methode die hij gebruikte om de Bijbel te bestuderen, was in zijn gedachten gekomen. Wanneer God waarheid in ons denken brengt, is dat goddelijke openbaring, in tegenstelling tot het komen tot waarheid door het proces van het recht verdelen van de Bijbel. Miller deed beide, maar goddelijke openbaring moest deel uitmaken van de wijze waarop Miller ertoe kwam het onderwerp van “het dagelijkse” te begrijpen.

Miller zou de geslachtswisselingen in Daniël hoofdstuk acht, verzen negen tot en met twaalf, niet hebben onderkend, want alles wat hij had was de Bijbel en een concordantie die verstoken is van enige informatie betreffende de Bijbelse talen. Hij zou het onderscheid tussen “sur” en “rum”, die beide met “wegnemen” worden vertaald, niet hebben gezien. Hij zou het onderscheid tussen “miqdash” en “qodesh”, die beide met “heiligdom” worden vertaald, niet hebben gezien.

Hij zou de waarheid van het woord „tamid”, dat honderdvier maal in de Bijbel voorkomt, niet hebben gezien. De waarheid die hij niet had kunnen zien (die tevens de waarheid is die hij wél zag), was deze: van de honderdvier maal dat het Hebreeuwse woord „tamid” in de Bijbel wordt gebruikt, wordt het Hebreeuwse woord „tamid” alleen in het boek Daniël als een zelfstandig naamwoord gebruikt. „Tamid” is het Hebreeuwse woord dat „voortdurend” betekent en in het boek Daniël wordt vertaald als „het dagelijkse”.

Alleen in het boek Daniël wordt het woord als zelfstandig naamwoord gebruikt, en de overige negenennegentig keer wordt het als bijwoord gebruikt. Om deze reden werden de vertalers van de King James Bible, toen zij ermee werden geconfronteerd dat Daniël het woord vijfmaal als zelfstandig naamwoord gebruikte, terwijl alle andere schrijvers van de Bijbel het woord negenennegentig maal als bijwoord gebruikten, door het gewicht van het bewijsmateriaal gedwongen Daniëls gebruik van het woord als zelfstandig naamwoord te corrigeren. Om Daniël te corrigeren, voegden zij het woord “sacrifice” aan het Woord toe en veranderden zo een zelfstandig naamwoord in een bijwoord. En vervolgens werd Ellen White, om de vertalers te corrigeren, geïnspireerd om vast te leggen dat zij “saw in relation to the ‘Daily,’ that the word ‘sacrifice’ was supplied by man’s wisdom, and does not belong to the text; and that the Lord gave the correct view of it to those who gave the judgment hour cry.”

Miller trachtte, naar zijn eigen getuigenis, „het dagelijkse” te begrijpen, hetgeen hij uiteindelijk in 2 Thessalonicenzen deed. Maar eveneens, naar zijn eigen getuigenis, overwoog hij, wanneer hij een woord trachtte te begrijpen, iedere plaats waar het woord werd gebruikt, en dat woord wordt nog negenennegentig andere keren in de Bijbel gebruikt. Toch luidt zijn getuigenis aangaande „het dagelijkse”, dat hij het nergens anders vond dan in het boek Daniël, toen hij verklaarde: „Ik las verder en kon geen ander geval vinden waarin het [het dagelijkse] voorkwam dan in Daniël.” Miller werd niet alleen door zijn studiemethode tot de juwelen geleid, maar ook door goddelijke openbaring die hem werd geschonken door de bediening van engelen.

Daarom was zijn begrip van „het dagelijkse” juist, maar beperkt. Hij kon niet onderkennen dat van de vijf malen dat „het dagelijkse” in het boek Daniël wordt genoemd, één van de drie malen waarop „het dagelijkse” wordt „weggenomen”, een andere betekenis vertegenwoordigde dan de andere twee malen. Eénmaal wordt „het dagelijkse” gebruikt met het Hebreeuwse woord „rum”, en de andere twee malen wordt het gebruikt met het Hebreeuwse woord „sur”. Beide woorden worden vertaald met wegnemen, maar „rum” in Daniël hoofdstuk acht, vers elf, betekent „opheffen en verheffen”, en in hoofdstuk elf, vers eenendertig, en hoofdstuk twaalf, vers elf, betekent het woord „sur” „verwijderen”.

De theologen die van het Babylonische dieet eten en drinken, betogen dat, hetzij men iets wegneemt, hetzij men iets opheft, beide een vorm van verwijdering voorstellen, zodat beide woorden geacht moeten worden dezelfde betekenis te bezitten. Zij betogen dat de drie malen dat „het dagelijks” „weggenomen” wordt, altijd verwijdering betekenen, en daardoor stellen zij vast dat Daniël onzorgvuldig was in zijn woordkeus. Zij zeggen dat niet openlijk, maar bij gevolgtrekking leren zij dat Daniël in alle drie de gevallen het woord „sur” had moeten gebruiken, want volgens de theologen bedoelde hij zogenaamd telkens hetzelfde wanneer „het dagelijks” „weggenomen” werd.

Zij doen hetzelfde met de woorden “miqdash” en “qodesh”, die beide worden vertaald met “heiligdom”, in de verzen elf tot en met veertien van hoofdstuk acht. Bij elke vermelding van “heiligdom” in die vier verzen houden zij vol dat zij alle Gods heiligdom vertegenwoordigen. Opnieuw geldt bij gevolgtrekking dat Daniël eenvoudigweg in alle drie de verwijzingen “qodesh” had moeten gebruiken en niet “miqdash” in vers elf. Miller zou het onderscheid tussen die woorden

niet hebben onderkend, maar de moderne theologen doen dat wel, en wanneer zij dat doen, houden zij vol dat geen onderscheid erkend behoort te worden. Toch kwam Miller, die de onderscheidingen tussen de woorden niet onderkende, tot het tegenovergestelde inzicht van de moderne theologen.

De werkelijkheid is dat Daniël een buitengewoon zorgvuldig schrijver was, die de Hebreeuwse taal kende en geoordeeld werd tienmaal verstandiger te zijn dan alle andere wijzen van Babylon, die op zichzelf in hun samenleving zeer verstandige mannen waren. Als iemand het juiste gebruik van de Hebreeuwse taal kende en wist hoe die in die specifieke geschiedenis correct moest worden weergegeven, dan was het Daniël. Indien Daniël verschillende woorden gebruikte, dan was dat omdat zij bedoeld waren verschillende betekenissen over te brengen, die hij opzettelijk trachtte weer te geven. Wanneer Daniëls onderscheiden gebruik van de woorden die vertaald worden als „heiligdom” of als „wegnemen” wordt erkend, bevestigen zij Millers begrip van „het dagelijkse”, dat door Miller werd onderkend in juist die passage waarin Paulus vaststelt dat zij die de waarheid haten, ertoe bestemd zijn een krachtige dwaling te ontvangen.

Zij die de waarheid haten en de leugen geloven die een krachtige dwaling voortbrengt, worden ook voorgesteld als de dronkaards van Efraïm, die in twee klassen worden voorgesteld. De ene klasse is de geleerde leiding, en de andere klasse is de ongeletterde leken, die slechts willen horen wat de geleerden hun leren. Zij zijn het die zich onder leugens verbergen en die een verbond met de dood sluiten. Zij zijn het wier ziel opgeblazen is in Habakuk twee, en zij zijn de dwaze maagden van Mattheüs vijftiendertig. Zij zijn het die de fundamentele waarheden van Millers droom verwerpen, die aan het einde tienmaal helderder schijnen (als voorstelling van de tiende en laatste beproeving voor het moderne Israël), zoals voorafgebeeld door de tiende en laatste beproeving voor het oude Israël.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

En de HEERE zeide tot Mozes: Hoe lang zal dit volk Mij tergen? en hoe lang zal het duren eer zij Mij geloven, ondanks al de tekenen die Ik in hun midden gedaan heb? Ik zal hen slaan met de pestilentie en hen verwerpen als erfdeel, en Ik zal u tot een groter en machtiger volk maken dan zij. Toen zeide Mozes tot de HEERE: Dan zullen de Egyptenaren het horen, want Gij hebt dit volk door Uw kracht uit hun midden opgevoerd. En zij zullen het vertellen aan de inwoners van dit land; want zij hebben gehoord dat Gij, HEERE, in het midden van dit volk zijt, dat Gij, HEERE, van aangezicht tot aangezicht gezien wordt, dat Uw wolk boven hen staat, en dat Gij voor hen uitgaat, overdag in een wolkkolom en des nachts in een vuurkolom. Indien Gij nu dit gehele volk als één man doodt, dan zullen de volken die het gerucht aangaande U gehoord hebben, zeggen: Omdat de HEERE niet in staat was dit volk in het land te brengen dat Hij hun gezworen had, daarom heeft Hij hen gedood in de woestijn. Nu dan, ik bid U, laat toch de kracht van mijn Heere groot zijn, overeenkomstig wat Gij gesproken hebt, zeggende: De HEERE is lankmoedig en groot van goedertierenheid, vergevend ongerechtigheid en overtreding, maar Hij houdt de schuldige geenszins voor onschuldig, bezoekende de ongerechtigheid van de vaders aan de kinderen, tot in het derde en vierde geslacht. Vergeef toch, ik bid U, de ongerechtigheid van dit volk, naar de grootheid van Uw goedertierenheid,

zoals Gij dit volk vergeven hebt, van Egypte af tot nu toe. En de HEERE zeide: Ik heb vergeven naar uw woord. Maar, zo waarachtig als Ik leef, de ganse aarde zal met de heerlijkheid van de HEERE vervuld worden. Want al die mannen die Mijn heerlijkheid gezien hebben, en Mijn tekenen die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en Mij nu deze tienmaal verzocht hebben en naar Mijn stem niet gehoord hebben, zij zullen voorzeker het land niet zien dat Ik hun vaders gezwoeren heb; ook zal niemand van hen die Mij getergd hebben, het zien. Maar Mijn knecht Kaleb, omdat een andere geest met hem geweest is en hij Mij volkomen gevolgd heeft, hem zal Ik brengen in het land waar hij heengegaan is; en zijn nageslacht zal het in bezit nemen. Numeri 14:11–24.